

Straffemidler blot anvendes paa de Personer, der inddømmes efter nævnte Lov. Dels hænder det selvfølgelig ogsaa, at de andre Tvangsfanger af egen Drift vise Modvillie til Arbejde eller paa anden Maade forse sig, dels viser det sig, at hele Anstalten lider ved, at de nævnte raar og hensynsløse Elementer ere henviste til en Anstalt, der væsentlig er bestemt for Fattigvæsenets Klientel, eller — hvad der navnlig gælder om Betlere — for Personer, der have forsømt at søge til Fattigvæsenet. Voldsfangerne paavirke ikke blot hele Tonen i Anstalten, men de trække ved deres Eksempel ogsaa de andre Fanger med sig, idet disse kun ere alt for villige til at lade sig lære af Voldsfangerne, at man væsentlig ustraffet kan indskrænke Arbejdet til et Minimum eller egentlig kun til saa meget, som behøves for nogenlunde at fordrive Tiden.

Med disse Bemærkninger, samt idet man paa dette Sagens Stadium ikke skal komme nærmere ind paa, hvilke Detailbestemmelser, der eventuelt maatte være ønskelige, tager man sig den Frihed meget indtrængende at henstille til det høje Ministerium, saavidt muligt, inden indeværende Rigsdagssamling at søge erhvervet Lovhjemmel til en Forandring af Fattiglovens § 41, 2det Stykke, der gør det muligt for Tvangsarbejdsanstalterne at realisere ikke blot den Opgave, Fattigloven og Lov 3die Marts 1860 har tillagt dem, men ogsaa den ny Opgave, de have faaet ved Emanationen af Lov 11te Maj 1897, og hvortil der Dag for Dag viser sig mere og mere levende Trang.

Jacobi.

København.

Til Justitsministeriet.